

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΩΣΗ ΦΙΛΟΛΟΓΩΝ

Θλίψη για την απώλεια της Κικής Δημουλά

Αθήνα, 22/2/2020

Φυσικά κι ονειρεύομαι.

Ζει κανείς μόνο μ' ένα ξερό μισθό;

(Κ.Δημουλά. Η Εφηβεία της λήθης,1994)

Με ξεχωριστή συγκίνηση και θλίψη ο φιλολογικός κόσμος της χώρας μας πληροφορήθηκε, σήμερα 22 Φεβρουαρίου 2020, την απώλεια της Κικής Δημουλά, της ποιήτριας που αγαπήθηκε ιδιαίτερα από τη σχολική κοινότητα, καθώς η ηχώ του ποιητικού της λόγου γέμισε τις σχολικές αίθουσες με την ευφρόσυνη αίσθηση που γεννά η συνάντηση με τη γνησιότητα και την ανατρεπτικότητα μιας ανανεωμένης ποιητικής γλώσσας.

Η Δημουλά γεννήθηκε το 1931, έζησε τα παιδικά και νεανικά της χρόνια την εποχή του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου και του σπαρακτικού εμφυλίου, παντρεύτηκε τον ποιητή Άθω Δημουλά σε ηλικία 23 ετών, απέκτησε παιδιά κι εγγόνια, μοίρασε τη ζωή της ανάμεσα σε οικογενειακές υποχρεώσεις και υπαλληλικά καθήκοντα στην Τράπεζα της Ελλάδος. Πρόκειται για βίο που επιφανειακά παραπέμπει σε μία ζωή μετρημένη και απλή παρόμοια με αυτή που οι ζουν οι περισσότερες γυναίκες του τόπου μας. Κι ενώ είχε δεχθεί τη μαγική ευλογία της ποίησης και τα απόκρυφα δώρα —την ακοή που ενωτίζεται τη γλώσσα της βροχής και την όραση που βλέπει τα μη αισθητά— ουδέποτε απίστησε προς τον μικρόκοσμο της γυναικείας καθημερινότητας. Αντίθετα τόλμησε να δώσει υπόσταση στα ευτελή και φαινομενικώς ασήμαντα ανυψώνοντάς τα στη σφαίρα της αυθεντικής ποίησης.

Μοναδικό στην ιστορία της ποίησής μας το ποιητικό της παράδειγμα συνίσταται στην ηρωική έξοδο που επεχείρησε, μαζί με όλα τα φορτία της οικοσκευής της, από τον ταπεινό και περιφρονημένο κόσμο του νοικοκυριού προς μια πνευματική κατάδυση στον πυρήνα της ανθρωπίνης ύπαρξης, δίνοντας συνεχώς με γενναιότητα τη μάχη κατά της φθοράς και του θανάτου: της μνήμης ενάντια στα ερέβη της λήθης. Και αυτό συνιστά την ουσία της μεγάλης προσφοράς της.

Οι φιλόλογοι θα τη θυμούνται και θα τη διδάσκουν πάντα με αγάπη.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΠΕΦ

Η Πρόεδρος

Τασούλα Καραγεωργίου